

Arrest

nr. 205 080 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Macedonische nationaliteit te hebben.

Op 17 maart 2015 werd verzoeker door de gemeente Ranst in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3).

Op 5 september 2015 is verzoeker in het huwelijk getreden met mevrouw E.B. die de vluchtelingenstatus werd toegekend in 2013.

Op 7 maart 2017 diende verzoeker een aanvraag voor een toelating om verblijf in op grond van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in functie van zijn echtgenote E.B.

Op 6 november 2017 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 7 maart 2017 onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 07.03.2017 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: [...]1992 Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister:[...] Verblijvende [...] 2100 Antwerpen /Deurne

om de volgende reden onontvankelijk: Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt de volgende omstandigheden aan:

Betrokkene geeft aan sinds oktober 2014 een duurzame en hechte relatie te hebben met zijn echtgenote / landgenote E. B. (RR [...]). Zijn echtgenote bekwam in 2013 de Vluchtelingenstatus en in het bezit is van een onbeperkt verblijfsrecht / B- kaart (thans geldig tot 05.11.2018). Betrokkene kwam op 07.02.2015 aan in het Rijk. Hij werd op 17.03.2015 door de gemeente Ranst in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) en toegelaten tot een verblijf in België tot 07.05.2015. Hierbij werd een Macedonisch paspoort voorgelegd geldig van 11.12.2014 tot 10.12.2019. Op 05.09.2015 trad hij te Ranst in het huwelijk. Op 07.10.2015 diende hij bij het gemeentebestuur van Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in op basis van art 10 van de wet van 15.12.1980 (VW of Vreemdelingenwet) en werd hij in het bezit gesteld van een ontvangsbewijs van een aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15bis). Op 22.04.2016 werd deze aanvraag geweigerd (bijlage 14) gelet dat zijn echtgenote nog niet de wettelijke leeftijd van 21 jaar had. Gelet dat het legaal verblijf verstreken was ging deze beslissing gepaard met een bevel het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen (betekening 19.05.2016). Betrokkene ging in hoger beroep, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bij Arrest nr. 176635 dd. 20 oktober 2016 de beslissing gelet dat betrokkene, (of raadsman) met op de zitting verscheen. Op 30.12.2016 diende betrokkene een nieuwe verblijfsaanvraag in op basis van artikel 10 VW gelet dat de aanvraag niet volledig was werd aan betrokkene op 15.02.2017 een beslissing tot niet inoverwegingname betekend (bijlage 15 ter). Op 10.03.2017 werd vervolgens de huidige aanvraag ingediend op basis van artikel 12bis §1,3° VW. Betrokkene geeft hierbij aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug keren naar zijn land van herkomst om het vereiste visum aan te vragen. Betrokkene hoeft echter helemaal geen visum te gaan vragen in het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 12bis §1, 3°VW. Hij behoeft namelijk geen visum voor België. Betrokkene moet wel voldoen aan de voorwaarde van artikel 6 van de wet van 15.12.1980: hij mag niet meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in België verblijven. Betrokkene is niet visumplichtig en hoeft de aanvraag niet via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst in te dienen. Hij dient in dit geval wel te voldoen aan de wettelijke bepalingen gesteld in artikel 12bis §1,1° of 2°: met andere woorden de aanvraag dient te worden ingediend tijdens legaal verbleef. In casu verstreek zijn legaal verblijf op 08.05.2015. Niets weerhoudt betrokkene terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene kan, van zodra hij bovenstaande wettelijke bepaling van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België gerespecteerd heeft, zich opnieuw verenigen met zijn echtgenote. Betrokkene is bovendien niet verplicht naar zijn land van herkomst te reizen, hij dient het Belgisch grondgebied te verlaten maar het staat hem vrij naar waar hij wenst te reizen. Betrokkene geeft aan dat zijn gezinsleven (in België) beschermd is door het Europees Verdrag van de Rechten van Mens (EVRM) , in het bijzonder door Artikel 8. Echter, zoals reeds aangegeven, betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het

grondgebied. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen In zijn arrest dd. 27.05.2009: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van state dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Betrokkene is bezorgd dat hij, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, niet in het bezit zal worden gesteld van een visum en zodoende mogelijk achteraf niet meer naar België kan terugkeren. Dit is niet relevant gelet dat hij helemaal geen visum dient aan te vragen. Betrokkene dient enkel gedurende een welbepaalde periode het Belgisch grondgebied te verlaten, hij dient geen visum voor te leggen bij terugkeer. Dezelfde redenering is van toepassing wat betreft zijn bezorgdheid over de mogelijk onredelijke behandelingstermijn van zijn visumaanvraag (nadat hij deze zou hebben ingediend). Anderzijds dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene effectief niet zou voldoen aan de wettelijke voorwaarden, een verblijfsaanvraag ingediend vanuit het Belgisch grondgebied evenmin zal worden toegestaan. Het beoordelen van deze voorwaarden is hier niet aan de orde, dit betreft een afweging ten gronde. Tevens dient betrokkene eveneens rekening te houden met de wettelijk behandelingstermijn van een verblijfsaanvraag ingediend in België vanuit legaal, en geven deze termijnen ipso facto sowieso geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02/10/2000).

Betrokkene geeft aan van goed gedrag te zijn en merkt correct op dat dit van elke burger verwacht kan worden. Dit element kan inderdaad alleen maar positief zijn en zal ten gronde beoordeeld worden in geval betrokkene ervoor opteert een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen (op basis van art 10VW) vanuit legaal verblijf. Dezelfde redenering is van toepassing wat betreft het feit dat zijn echtgenote actief zou zijn op de arbeidsmarkt en het jonge echtpaar nooit op kosten van het Belgische sociale zekerheidssysteem geleefd zou hebben. De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag vanuit illegaal verblijf kan indienen. Ook andere onderdanen van Macedonië worden met gelijkaardige omstandigheden geconfronteerd en slagen erin de geijkte procedure te volgen. Er werden tenslotte geen medische elementen weerhouden die een tijdelijke terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst belemmeren."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van het gelijkheidsbeginsel, van het non-discriminatiebeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1. Op 10.03.2017 werd door verzoeker een aanvraag gezinshereniging ingediend op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° Vreemdelingenwet gelet op de buitengewone omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker heeft op dat moment geen legaal verblijf meer.

De bestreden beslissing werd genomen in antwoord op deze aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van deze wet voorziene gevallen bevindt, zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen, opgesomd in het tweede lid van voormeld artikel 12bis, § 1, kan de betrokken vreemdeling zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België, onder meer "3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit."

2. In de bestreden beslissing wordt evenwel gesteld dat verzoeker verplicht is zijn aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit een legaal verblijf.

De mogelijkheid om deze vanuit een illegaal verblijf in te dienen, op basis van buitengewone omstandigheden, wordt uitgesloten.

Gelet op de nationaliteit van verzoeker (Macedonië) en de hieruit volgende visumvrijstelling voor korte duur (90 dagen binnen een periode van 180 dagen), stelt de verwerende partij dat verzoeker geen beroep kan doen op artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. De verwerende partij vereist kennelijk dat verzoeker derhalve zou terugkeren naar Macedonië alvorens een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet kan worden ingediend.

Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet voorziet evenwel in één van de vier uitzonderingsgevallen waarbij een vreemdeling zijn aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België. Met deze uitzondering worden de personen die zich in buitengewone omstandigheden bevinden geïsoleerd "die hen verhinderen naar hun land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten te bekomen bij de bevoegde Belgische post".

Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding, werd deze laatste uitzondering ingevoerd n.a.v. een recent arrest van het Arbitragehof waarin werd bepaald dat, alhoewel het aanvaardbaar is dat de wetgever, teneinde het oneigenlijk gebruik van de toepasselijke regelgeving door vreemdelingen die zich zonder de vereiste toelating toegang tot het grondgebied hebben verschaft te ontmoedigen, voor de categorie van vreemdelingen die zich bevinden in de gevallen bepaald in artikel 10 niet voorziet in de mogelijkheid om een beroep te doen op «buitengewone omstandigheden» met het oog op het aanvragen van het verblijf in België, het niet redelijk verantwoord is dat de wetgever niet heeft voorzien dat de vreemdeling die zich bevindt in omstandigheden van medische aard die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de documenten die vereist zijn aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, het recht op verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België (arrest nr. 133/2005 van 19.07.2005). Vervolgens werd door de wetgever, in overeenstemming met de opmerking van de Raad van State, deze rechtspraak van het Arbitragehof uitgebreid tot andere buitengewone omstandigheden die de aanvrager verhinderen om terug te keren naar zijn land van oorsprong om de vereiste binnenkomstdocumenten te verkrijgen bij de bevoegde Belgische post (zie: Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/01, 64-65).

Deze bedoeling van de wetgever bestond er derhalve in om alle personen die zich in buitengewone omstandigheden bevinden (bv. omwille van medische redenen) die hen verhinderen terug te keren naar hun land van oorsprong, om aldaar de nodige binnenkomstdocumenten te kunnen bekomen (zodat een legaal verblijf in België kan worden verkregen), alsnog de mogelijkheid te bieden om een aanvraag tot machtiging van verblijf te kunnen indienen:

Om de situatie in België te verduidelijken en het aantal gevallen te beperken waarin de persoon de gezinshereniging aanvraagt op het Belgisch grondgebied, zonder over de vereiste documenten te beschikken, werd dus beslist om het volgende principe in te voeren: de vreemdeling moet, behalve in uitzonderlijke gevallen, zijn verzoek tot gezinshereniging indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De drie uitzonderingen op deze regel hebben betrekking op: – enerzijds, het geval van de personen die reeds gemachtigd of toegelaten zijn om in België te verblijven voor een verblijf van meer dan drie maanden (bvb. studenten) omdat het overdreven lijkt om hen te verplichten om naar hun land van herkomst terug te keren om dit verzoek tot verandering van status in te dienen en de personen die gemachtigd zijn tot een maximaal verblijf van drie maanden (vreemdelingen die vrijgesteld zijn van een visum voor een kort verblijf of houders van een dergelijk visum); – anderzijds, het geval van de personen die zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen naar hun land terug te keren om de nodige binnenkomstdocumenten te bekomen bij de bevoegde Belgische post. Deze laatste uitzondering voert met name een recent arrest van het Arbitragehof uit waarin werd bepaald dat, alhoewel het aanvaardbaar is dat de wetgever, teneinde het oneigenlijk gebruik van de toepasselijke regelgeving door vreemdelingen die zich zonder de vereiste toelating toegang tot het grondgebied hebben verschaft te ontmoedigen, voor de categorie van vreemdelingen die zich bevinden in de gevallen bepaald in artikel 10 niet voorziet in de mogelijkheid om een beroep te doen op «buitengewone omstandigheden» met het oog op het aanvragen van het verblijf in België, het niet redelijk verantwoord is dat de wetgever niet heeft voorzien dat de vreemdeling die zich bevindt in omstandigheden van medische aard die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de

documenten die vereist zijn aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post, het recht op verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België (arrest nr. 133/2005 van 19.07.2005). Op meer algemene wijze wordt, in overeenstemming met de opmerking van de Raad van State, deze rechtspraak van het Arbitragehof uitgebreid tot andere buitengewone omstandigheden die de aanvrager verhinderen om terug te keren naar zijn land van oorsprong om de vereiste binnenkomstdocumenten te verkrijgen bij de bevoegde Belgische post. De aangevoerde medische toestand zal in voorkomend geval worden beoordeeld door een ambtenaargeneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken die in dit kader optreedt op de wijze bepaald in artikel 9ter, nieuw, van de wet. De mogelijkheid om een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van artikel 10 op het Belgisch grondgebied in het bedoeld geval, voor zover de overige gestelde voorwaarden vervuld zijn, is dus voortaan wettelijk voorzien.

(Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/01, 64-65).

De ratio legis van de wetgever (zoals hierboven weergegeven) gaat niet uit van een onderscheid tussen de situatie van een vreemdeling die de nationaliteit bezit van een lidstaat met of zonder soepelere visumvoorwaarden.

Integendeel, in de optiek van de wetgever dient elke vreemdeling die zich in buitengewone omstandigheden bevinden (bv. omwille van medische redenen) die de vreemdeling verhindert terug te keren naar hun land van oorsprong, om aldaar de nodige binnenkomstdocumenten te kunnen bekomen (zodat een legaal verblijf in België kan worden verkregen), de mogelijkheid te worden geboden om een aanvraag tot machtiging van verblijf te kunnen indienen.

De zienswijze van de verwerende partij in de bestreden beslissing maakt het evenwel onmogelijk voor bepaalde vreemdelingen (zoals een onderdaan van Macedonië) om zich te beroepen op "buitengewone omstandigheden die de aanvrager verhinderen om terug te keren naar zijn land van oorsprong om de vereiste binnenkomstdocumenten te verkrijgen bij de bevoegde Belgische post" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/01, 65).

Hierdoor creëert de verwerende partij een ongerechtvaardigd verschil tussen twee "categorieën" van vreemdelingen (nl. met en zonder soepelere visumvoorwaarden) die zich in eenzelfde situatie bevinden. Een vreemdeling die de nationaliteit heeft van een land zonder visumvrijstelling kan derhalve wel buitengewone omstandigheden invoeren, terwijl een vreemdeling met de nationaliteit van een land met soepelere visumvoorwaarden deze mogelijkheid niet heeft. Nochtans kunnen beide categorieën van vreemdelingen op gelijke wijze verhindert zijn terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Een rechtvaardiging voor dit onderscheid bestaat niet.

Inzake dit ongerechtvaardigd onderscheid, kan tevens worden verwezen naar het arrest van het toenmalige Arbitragehof (arrest nr. 133/2005 van 19.07.2005), waarbij duidelijk werd gesteld dat het niet redelijk verantwoord was dat de wetgever niet had voorzien in een mogelijkheid voor de vreemdeling die zich bevindt in buitengewone omstandigheden van medische aard (die hem verhinderen naar zijn land terug te keren om de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post), om een aanvraag te kunnen indienen via de burgemeester van zijn verblijfplaats (B.5.5).

De zienswijze van de verwerende partij is aldus onwettig. Immers, indien een onderdaan van een land waarvoor een visumvrijstelling geldt (bv. Macedonië) specifiek omwille van medische redenen zich beroept op buitengewone omstandigheden, wordt dit onmogelijk gemaakt in de visie van de verwerende partij. De verwerende partij stelt immers dat het in alle gevallen onmogelijk zou zijn een aanvraag in te dienen op basis van buitengewone omstandigheden indien voor de betrokken vreemdeling een visumvrijstelling geldt.

De visie van de verwerende partij is hierom in strijd met het gelijkheidsbeginsel (zoals onder meer ook gewaarborgd door artikel 10 en 11 Grondwet) en artikel 12bis Vreemdelingenwet.

3. De verzoekende partij wijst erop dat het, gelet op bovenvermelde redenen, aangewezen is om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof inzake de verzoenbaarheid van artikel 12bis Vreemdelingenwet (in de zienswijze van de verwerende partij) met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet."

Verzoeker stelt in wezen in zijn eerste middel dat de gemachtigde een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarvan de onderdanen geen visum nodig hebben om naar België te komen en vreemdelingen die afkomstig zijn uit landen waarvoor deze vrijstelling niet geldt. Hij leest in de bestreden beslissing dat vreemdelingen die uit een land komen waar geen visumplicht geldt voor België zich de facto niet kunnen beroepen op artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de gemachtigde deze groep, waartoe verzoeker behoort, hierdoor onrechtvaardig behandelt en zodoende discrimineert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

Verzoeker wijst in zijn aanvraag op buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn aanvraag in zijn herkomstland in te dienen. Verzoeker meent dat de gemachtigde ten onrechte tussen twee categorieën van vreemdelingen discrimineert door schijnbaar niet te aanvaarden dat vreemdelingen, die omwille van hun nationaliteit genieten van een visumvrijstelling voor korte duur, zich beroepen op buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om hun aanvraag in te dienen bij het gemeentebestuur van hun verblijfplaats, maar dit wel toe te laten voor vreemdelingen die wel een visum nodig hebben. Hij verwijst hierbij naar de voorbereidende werken en naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

De Raad stelt samen met verweerder vast dat verzoeker de Macedonische nationaliteit heeft en geen visum nodig heeft om België binnen te komen. Uit artikel 12bis, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat vreemdelingen die tot een verblijf van maximaal drie maanden zijn gemachtigd zijn vrijgesteld van de verplichting hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen voor zover zij hun aanvraag indienen samen met de nodige bewijsstukken voor het einde van deze machtiging. Vreemdelingen die geen visum nodig hebben om toe te treden tot het Belgische grondgebied worden met andere woorden

automatisch vrijgesteld van de verplichting hun aanvraag bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger in hun land van herkomst in te dienen, voor zover zij nog gemachtigd zijn tot een verblijf van drie maanden en de nodige bewijsstukken indienen voor het einde van hun verblijf van maximaal drie maanden.

Verzoeker heeft echter zijn aanvraag ingediend na het einde van zijn verblijf van maximaal drie maanden. Hij betwist dit gegeven niet maar stelt in zijn aanvraag dat het voor hem toch onmogelijk is zijn aanvraag in te dienen in zijn herkomstland en beroept zich op artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde op schijnbaar algemene wijze kon stellen dat verzoeker als niet visumplichtige zijn aanvraag dient in te dienen tijdens legaal verblijf, in overeenstemming met de wettelijke bepalingen zoals gesteld in artikel 12bis, § 1, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad hoe dan ook vast dat de gemachtigde verder heeft gemotiveerd en daarbij heeft rekening gehouden met alle door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden. Hij heeft dus toch de aanvraag ook onderzocht in het licht van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij zijn betoog. De gemachtigde stelt echter vast dat verzoekers aanvraag: *“om de volgende reden onontvankelijk[is]: Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niet enkel heeft vastgesteld dat verzoeker geen visum nodig heeft en zijn verblijfsaanvraag vanuit legaal verblijf kan indienen in België maar ook de andere elementen die verzoeker als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald, heeft onderzocht.

Uit de aanvraag van 7 maart 2017 blijkt dat verzoeker in hoofdzaak stelde dat *“ook de tijd [dient] te worden meegerekend voor [...] het indienen van de visumaanvraag evenals de benodigde tijd na het verkrijgen van een eventuele visum om terug te keren naar België”* en verder *“[er] daarnaast [...] geen zekerheid [is] dat verzoeker werkelijk in het bezit wordt gesteld van een visum bij een terugkeer naar Macedonië”*. Het gegeven dat de gemachtigde van mening is dat deze elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden omdat verzoeker geen visum nodig heeft om naar België te komen, is zeer pertinent. Ook het motief dat het verzoeker vrij staat zijn aanvraag in te dienen vanuit legaal verblijf eenmaal hij terug aan de voorwaarden voor legaal verblijf voldoet en geen visum dient voor te leggen bij terugkeer is pertinent. Gelet op het gegeven dat verzoeker in zijn aanvraag de nadruk heeft gelegd op de lange periode die hij ver van zijn echtgenote zou moeten doorbrengen omwille van de tijd die nodig is om een visum te bekomen en om zijn aanvraag via de gewone weg in te dienen en te laten behandelen, lijkt het de Raad niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om erop te wijzen dat verzoeker geen visum voor België nodig heeft en hij zich, van zodra hij de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België (of het Schengengrondgebied) respecteert, opnieuw kan verenigen met zijn echtgenote.

De gemachtigde heeft verder ook op de andere elementen geantwoord die verzoeker in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden had aangevoerd, zoals het gegeven dat hij getrouwd is, dat zijn echtgenote geen verblijfsrecht heeft in Macedonië, dat de procedure maandenlang kan aanhouden, dat zijn echtgenote werkt en instaat voor de kosten van verzoeker, dat ze niet ten laste vallen van het sociale zekerheidssysteem en dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat hij verder in zijn aanvraag andere elementen had aangevoerd als buitengewone omstandigheden waar de gemachtigde zich had moeten over uitspreken of dat hij daaromtrent op onredelijke wijze heeft gemotiveerd. De Raad herhaalt dat, daargelaten de vraag of de gemachtigde op veralgemeende wijze kon stellen dat verzoeker als vreemdeling die is vrijgesteld van de visumplicht een aanvraag dient in te dienen vanuit legaal verblijf overeenkomstig de wettelijke bepalingen van artikel 12bis, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, in casu onbetwistbaar blijkt dat de gemachtigde ook in concreto de aangevoerde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht. Bijgevolg heeft verzoeker in casu geen belang bij zijn uiteenzetting over de voorgehouden discriminatie en opgeworpen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Door uiteen te zetten dat de gemachtigde een onrechtvaardig onderscheid maakt tussen twee categorieën van vreemdelingen over de mogelijkheid om zich te beroepen op buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen, gaat verzoeker eraan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk is ingegaan op de aangevoerde buitengewone omstandigheden en toont verzoeker niet aan dat de concrete vaststellingen daaromtrent van de gemachtigde onjuist of onredelijk zijn.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde met enig nuttig element geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststelling, met name dat verzoeker zijn betoog in zijn eerste middel gesteund is op een partiële lezing van de bestreden beslissing moet ook geen prejudiciële vraag gesteld worden aan het Grondwettelijk Hof daar dit niet noodzakelijk is voor de behandeling van het huidig geschil.

Verzoeker toont geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet aan. Verzoeker toont ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel aan.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. In de aanvraag tot machtiging van verblijf vermeldde verzoeker uitdrukkelijk zijn privé- en gezinsleven met zijn echtgenote conform artikel 8 EVRM.

Verzoeker is getrouwd met mevrouw E.B., geboren te V. op [...] 1995 (RR: [...]). Zij is een erkend vluchteling en in het bezit van een B-kaart (een verblijfsrecht van onbepaalde duur, thans geldig t.e.m. 05.11.2018).

Verzoeker en zijn partner hebben een relatie sinds oktober 2014. Beide partners trouwden op 5 september 2015. Voor het huwelijk werd een onderzoek uitgevoerd naar een mogelijk schijnhuwelijk omwille van het verblijfsvoordeel voor verzoeker. Er konden geen tegenindicaties worden gevonden.

Verzoeker kwam op 7 februari 2015 aan in België. Sindsdien wonen beide partners samen. Dit is ook thans het geval.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

3. In de bestreden beslissing wordt enkel gebruikt gemaakt van een standaardformulering door te stellen dat “de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied” betekent. Deze stelling lijkt niet het resultaat te zijn van een nauwkeurig onderzoek dat door de verwerende partij werd uitgevoerd, op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verzoekende partij werd namelijk als volgt opgeworpen in de aanvraag tot machtiging van verblijf:

Verzoeker en zijn echtgenote hebben elkaar leren kennen begin oktober 2014.

Sinds 8 februari 2015 is verzoeker in België. Sindsdien zijn beide partners onafscheidelijk. Beide partners trouwden op 5 september 2015.

Voor het huwelijk werd een onderzoek uitgevoerd naar een mogelijk schijnhuwelijk omwille van het verblijfsvoordeel voor verzoeker. Er konden geen tegenindicaties worden gevonden.

Zijn huwelijk verhindert verzoeker om maanden terug te keren naar Macedonië. Beide partners hebben hun leven in België. Bovendien heeft de echtgenote van verzoeker geen verblijfsrecht in Macedonië, hetgeen impliceert dat beide echtgenoten maanden van elkaar zouden onttrokken worden.

Deze scheiding kan niet zomaar als “tijdelijk” worden bestempeld. De procedure tot gezinshereniging kan immers maanden in beslag nemen. Bovendien dient ook de tijd te worden meegerekend voor het organiseren van de afreis naar Macedonië en het indienen van de visumaanvraag evenals de benodigde tijd na het verkrijgen van een eventuele visum om terug te keren naar België. Deze langdurige tijdsperiode kan niet zomaar worden opgevangen door moderne communicatiemiddelen, maar maakt het voor beide partners net bijzonder moeilijk om dragen om maandenlang van elkaar te worden gescheiden.

Daarnaast is er geen enkele zekerheid dat verzoeker werkelijk in het bezit wordt gesteld van een visum bij een terugkeer naar Macedonië.

Conform het Belgische Burgerlijke Wetboek, zijn beide echtgenoten bovendien gehouden om gezamenlijk te verblijven om hun echtelijke verblijfplaats. De gezamenlijke echtelijke verblijfplaats is gelegen te 2100 Antwerpen, [...].

Het dient, tot slot, te worden onderstreept dat noch verzoeker noch zijn echtgenote ten laste vallen van het Belgische sociale zekerheidssysteem. De echtgenote van verzoeker is werkzaam en staat in voor alle kosten van verzoeker. De aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied, vormt geen nadeel voor het sociale zekerheidssysteem. Bovendien is verzoeker niet gekend voor enige inbreuk op de strafwetgeving. Hoewel dit kan worden verwacht van elke burger, maakt dit aannemelijk dat verzoeker evenmin een bedreiging vormt voor de openbare orde en het algemeen belang niet wordt geschaad door de aanwezigheid van verzoeker op het Belgisch grondgebied.

Het blijkt evenwel niet dat deze verschillende gegevens op een concrete wijze werden overwogen ten aanzien van de inmenging van artikel 8 EVRM.

Daarbij gaat het in het bijzonder om de duurtijd van het verblijf van verzoeker in België (onafgebroken sinds 8 februari 2015, bijna drie jaar), de langdurige relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote (zij zijn getrouwd sinds 5 september 2015 en wonen sinds februari 2015 samen), het ontstaan van hun relatie (sinds oktober 2014, toen verzoeker nog woonachtig was in Macedonië), de onmogelijkheid voor de echtgenote van verzoeker om hem te volgen gezien haar vluchtelingenstatus en het vervullen van haar arbeidscontract op basis waarvan voldaan wordt aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen, de verplichting voor beide echtgenoten om een gezamenlijke verblijfplaats te hebben en het gegeven dat verzoeker geen enkele belasting vormt voor het Belgische sociale zekerheidsstelsel en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde.

Door het nauwkeurig onderzoek, of de inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM, te beperken tot de abstracte stelling “de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied”, wordt niet voldaan aan de vereisten van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Het is derhalve een verplichting van de verwerende partij om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, door het uitvoeren van een concreet en nauwkeurig onderzoek. Dit is in casu niet gebeurd.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mugenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw E.B. erkent en tot een belangenafweging is overgegaan. De gemachtigde is van oordeel dat het feit dat verzoeker hier een echtgenote heeft, ofwel hem niet moet weerhouden terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag ofwel dat verzoeker zich, nadat hij het bepaalde in artikel 6 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd, dus de bepaling die de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België of het Schengengebied bevat, terug met zijn echtgenote kan verenigen om zijn aanvraag vanuit legaal verblijf in te dienen. Die terugkeer acht de gemachtigde niet in disproportionaliteit met het recht op verzoekers gezins- of privéleven omdat het een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft. Verder verwijst de gemachtigde naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State om te stellen dat een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van het EVRM en dat de termijnen voor de behandeling van een aanvraag ipso facto geen recht geven op verblijf. De gemachtigde heeft verder nog geantwoord dat het gegeven dat zijn echtgenote werk heeft en zij nog niet ten laste zijn gevallen van de sociale zekerheid geen buitengewone omstandigheden vormen maar wel elementen zijn die bij het onderzoek ten gronde kunnen meespelen.

Verzoeker meent dat de gemachtigde de door hem aangehaalde verschillende gegevens niet op concrete wijze heeft overwogen in zijn belangenafweging maar gaat te kort door de bocht waar hij poneert dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot de abstracte stelling dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. De gemachtigde heeft wel degelijk meerdere elementen die betrekking hebben op zijn huwelijk in overweging genomen.

Verzoeker stelt nog dat zijn echtgenote hem niet kan volgen omdat zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Hiermee toont hij echter niet aan dat een tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 van het EVRM zou vormen. Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat verzoekers echtgenote niet de Macedonische nationaliteit heeft, waardoor het de Raad niet duidelijk is waarom zij hem als erkend vluchteling eventueel niet zou kunnen bezoeken. Dit wordt niet verder toegelicht. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn echtgenote vluchteling is met de Servische nationaliteit. Verzoeker wijst ten slotte nog naar de lange duur van zijn verblijf. Verzoeker toont echter niet aan dat de verschillende procedures tot gezinshereniging die hij doorlopen heeft, onredelijk lang hebben geduurd. Hij toont ook zijn beweringen dat de procedure in zijn land van herkomst maanden zal duren niet aan. De gemachtigde merkt hier nog eens terecht op dat verzoeker geen visum nodig heeft, dat hij zijn aanvraag vanuit legaal verblijf in België kan indienen en dat hij zich opnieuw kan herenigen met zijn echtgenote van zodra aan de vereiste van artikel 6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Uit de aanvraag of het verzoekschrift blijkt inderdaad niet waarom een tijdelijke afwezigheid van enkele maanden een

schending van verzoekers gezinsleven zou inhouden. Het loutere feit dat een echtpaar wettelijk wordt geacht een gezamenlijke verblijfplaats te hebben, doet hier geen afbreuk aan nu men in het kader van een huwelijk tussen derdelanders waarbij een van de echtgenoten geen legaal verblijfsrecht (meer) heeft, weet dat de procedure tot gezinshereniging principieel impliceert dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend tenzij men voldoet aan een van de uitzonderingsmogelijkheden wat in casu niet bleek. Waar verzoeker nog wijst op de feitelijkheid dat het huwelijk reeds langdurig is (twee jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing), ziet de Raad niet in op welke wijze dit de belangenafweging had kunnen beïnvloeden nu het beschermingswaardig gezinsleven tussen echtgenoten hoe dan ook wordt erkend. De Raad is tot slot van oordeel dat het betoog van verzoeker over de ongerechtvaardigde "inmenging" in zijn gezinsleven, niet kan gevolgd worden nu we thans spreken over een eerste toelating voor verzoeker. In geval van een eerste toelating is er geen sprake van een inmenging in het gezinsleven die moet getoetst worden op de noodzakelijkheid en proportionaliteit. Er dient in geval van een eerste toelating wel een belangenafweging te gebeuren zoals supra gesteld, maar deze belangenafweging is in casu wel op afdoende concrete wijze gebeurd.

Verzoeker toont een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan en toont niet aan dat de gemachtigde onredelijk is geweest bij het nemen van zijn beslissing. Hij toont ook niet aan dat de gemachtigde met enig nuttig stuk geen rekening heeft gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES